

1r accèssit Categoria Adulta: “L’home del sac”
Clàudia Mollfulleda i Martí (Pseudònim: Cassandra Torrent)

Caminava arrossegant els peus a través del bosc d'alzines. El seu cos cedia sota el voluminós sac, curull a vessar, que l'obligava a vinclar-se a poc més de quatre pams del terra. La d'avui era una bona remesa, més abundant que les de les darreres setmanes, i gaudia d'un humor excel·lent. Li hauria agradat cantussejar una estona perquè el camí se li fes més curt, però la prudència li ho va desaconsellar. Per aquells topants hi havia molta gent que l'hauria volgut veure penjat a la forca, i per aquest motiu tota precaució era poca. Va aprofitar les arrels descalçades d'un roure en un racó de sotabosc per deixar el sac a terra i descansar una estona. Va treure una bota de vi i un farcellet amb avellanes, suficient per entretenir la gana fins que arribés a casa i es fes un bon guisat amb alguna de les delícies que havia aconseguit. El cant dels merlots omplia aquell enfonyall d'animada xerradissa i l'home els va començar a imitar amb refilets efusius. Coses com aquesta eren les que li feien oblidar la infundada mala fama que tenia, la persecució que feia anys que patia, la soledat, l'aïllament... La renúncia, en definitiva, a formar part de cap grup social més o menys consolidat.

Encara se li posaven els pèls de punta quan recordava aquella vegada que el van perseguir una vintena de pagesos armats amb forques, dalles i altres eines del camp. De res va servir que preguntés, cridant, quin mal els havia fet; els homes van accelerar les corredisses, proferint amenaces de mort per les seves boques, les mateixes que el titllaven de covard, demoníac i despietat assassí de nens. Es va salvar gràcies a un barranc per on es va deixar caure i que va resultar menys profund que l'odi que els seus perseguidors li mostraven. De resultes d'aquell episodi se'l va començar a conèixer com «l'home del sac», i mai més havia pogut recórrer el territori sense témer per la seva pell. Per sort estava avesat al rebuig. Durant la infantesa —possiblement no tenia més de tres o quatre anys— es va haver d'empassar la mofa i l'escarni de les seves germanes cada vegada que els demanava de jugar amb elles. De més gran, els nens de la seva edat el foragitaven a cops de pedra perquè es negava a torturar animals, parar ballestes, jugar a indis i vaquers o, en definitiva, esplaiar-se amb qualsevol altra de les violentes activitats en què ells solien recrear-se.

No va trigar gaire a estimar la solitud. Es podria dir que era la seva millor amiga. Sempre li va fer companyia a través de camps i sembrats, camins polsegosos, rieres i boscos. A casa també se'l miraven amb una certa malfiança, i no es preocupaven per la seva absència per hores i hores que no li veiessin el pèl. Les seves germanes prou que s'havien encarregat d'afegir llenya al foc, queixant-se als pares que aquell nen era un pesat merdós —de menut—, o que era un gandul i un babau —de més gran. De mica en mica, el pare va començar a dubtar del tremp i el senderi del fill, fins al punt de plantejar-se la conveniència d'anomenar-lo hereu. El jove s'adonava de tot el que anava succeint al seu voltant, però el cert era que no hi havia, a banda de la mare, res ni ningú que el retingués en aquell indret. La mare... Va morir poc després que ell complís els onze anys, un bon dia que el pare el va estomacar de valent per la descurança i abandonó que mostrava cada dia al tros. L'home podia tenir molts defectes, però mai havia fet córrer la mà com en aquella ocasió, i la mare va quedar molt afectada; sense donar temps a què hagués acabat l'escarment, va córrer a tancar-se a l'habitació, on va plorar durant hores, qui sap si per la violència del marit o la ineptitud del fill, fins que van creure que s'havia adormit.

El cas és que a l'endemà ja no va despertar. El Julià —aquest és el nom del nostre home— va marxar enmig de l'enrenou de crits i plors de les germanes; orfe de mare i mancat de cap cosa amb què vestir-se o alimentar-se, només va pensar en córrer cap al bosc, l'amagatall perfecte on no el trobarien.

Una fumarola blanca li va anunciar que la Cèlia ja devia haver posat l'olla al foc. Es va aixecar d'un salt i va carregar el sac amb un esbufec sonor. La noia estaria contenta que arribés tan d'hora a casa, avesada com estava a sentir-lo arribar de nit.

—Julià! Que bé que ja hagi arribat! —li va deixar anar l'esposa, que va córrer a abraçar-lo.

—Sí, no he hagut d'escarrassar-m'hi gaire. Tot just travessar la vall he trobat un esplet de llentiscle que enamora. Més endavant, a l'altra banda de la riera, allà on creixen els tres freixes, he collit boixerola i cua de cavall. Demà aniré ben d'hora a buscar fetgera i ja ho tindrem tot —va cloure ell amb un somriure als llavis.

El Julià i la Cèlia vivien enmig del bosc, lluny de les mirades furgadores d'aquells que els consideraven un perill. Es guanyaven la vida amb la venda de les herbes remeieres que ell collia i ella triava i posava en petits farcells per ser venudes a la parada de la Núria, la germana petita d'ella. Mai havien fet mal a ningú, ni ell, que era un solitari, ni la noia, que era una esguerrada que havien pres per embruixada. Un bon dia s'havien trobat pel bosc quan encara eren uns marrecs, i ja no s'havien separat més. Els seus coneixements i valors, fins i tot els seus sentiments, eren superiors als de tots aquells que els jutjaven i els exclòien. La seva mirada era honesta, i espurnejava ara que estaven un davant de l'altra. Es van besar, enjogassats.

—Què farem, quan neixi el nostre fill? —va preguntar la Cèlia mirant-se el Julià amb la preocupació marcada al rostre.

Havien estat molts anys utilitzant remeis per tal de prevenir un possible embaràs. La Cèlia temia que la criatura sortís deformada com ella, i res havia pogut fer ell per convèncer-la del contrari, fins que va quedar prenyada. Ambdós van estar d'acord que una cosa era evitar l'embaràs i una altra ben diferent interrompre'l. No temien Déu ni la seva ira, simplement no s'hi veien amb cor. Amb el pas de les setmanes no havien desaparegut les inquietuds i els dubtes, però tenien l'esperança que tot aniria bé. Si, no obstant això, aquell fill o filla presentava algun defecte, l'estimarien encara més per pal·liar, amb el seu amor, les dificultats que patís.

L'home del sac va anar traient les herbes remeieres i les va anar penjant d'un cordill que travessava l'estança principal. La Cèlia mirava embadalida aquell home bo i sensible, el «seu» home del sac, i pensava, intentant allunyar del seu cor tota ombra de rancúnia cap aquells que els consideraven uns assassins, com podia ser de cruel i estúpida l'estranya espècie humana.